

Arrest

nr. 169 193 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2015 biedt de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, zich samen met haar Nederlandse partner aan bij de gemeente voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning.

De beslissing tot registratie van de wettelijke samenwoning wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand en door het parket uitgesteld.

Op 27 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse partner.

Op 21 oktober 2015 geeft het parket een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 21 januari 2016, met kennisgeving op 28 januari 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2015 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Boumaine-Dades Tinghir

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd: 10 de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld is in artikel 40bis §2,2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.'

Artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid worden beschouwd de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.'

Betrokkene diende op 27.07.2015 een aanvraag gezinsherening in op basis van zijn partner S.A. (...) van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene diende deze aanvraag op basis van artikel 47/1, 1° in louter om de wetgeving van artikel 40bis §2,2° te omzeilen.

Betrokkenen boden zich aan op de gemeente op 01.06.2015 voor het afsluiten van de wettelijke samenwoning.

De ambtenaar van de burgerlijke stand stelde deze beslissing uit op 22.06.2015, het parket nam op 10.07.2015 een uitstel.

Het parket van de procureur des Konings gaf op 21.10.2015 een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand omwille van de volgende redenen:

"Verblijfsrecht: mijnheer verbleef immers lange tijd illegaal in Nederland, waar hij er niet in geslaagd is om verblijfsrecht te verwerven en sedert 2014 zelfs een inreisverbod heeft. Meneer kreeg zelfs 750 euro om terug te keren naar Marokko maar heeft dit geld nooit gebruikt om terug te keren gezien hij in Nederland verbleef wonen en nadien zelfs naar België verhuisde.

In 2011 heeft meneer een toeristenvisum voor Spanje aangevraagd. Dit visum werd hem geweigerd.

Relatieverloop: Betrokkenen hebben elkaar op/rond Nieuwjaar leren kennen en zouden sedert mei 2014 samenwonen in Zwijndrecht.

Dat betrokkenen sedert 2010 een relatie zouden hebben wordt door niets bewezen. De bijgebrachte foto's zijn afkomstig van slechts enkele aangelegenheden en de verklaringen vaag.

Volgens meneer hadden zij bijna dagelijks contact tot meneer in 2011 naar België verhuisde en gingen zij soms iets drinken of spraken zij af met vrienden. Na zijn verhuis naar België hielden zij contact.

Volgens mevrouw verliepen de contacten telefonisch spraken zij wekelijks af.

Nadat meneer naar België verhuisd was spraken zij af en gingen eten en shoppen.

Weinig kennis van mekaars personalia en kennismaking met mekaars familie: mevrouw geeft in haar verhoor een foutieve geboortedatum van meneer op.

Ondanks het feit dat de vader van meneer in Frankrijk woont heeft mevrouw hem nog nooit ontmoet.

Tegenstrijdige verklaringen: Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af. Zo zouden ze volgens meneer in het Nederlands met elkaar communiceren en volgens mevrouw in het Berbers.

Ook verklaringen over het eerste huwelijk van mevrouw lopen uit elkaar.

Belgiëroute: Mevrouw woont dan wel officieel in Zwijndrecht, doch zou enkel in het weekend in Zwijndrecht verblijven.

Tijdens de week verblijft mevrouw in Alkmaar waar zij nog steeds staat ingeschreven en waar zij ook werkt. Ook haar ouders, broer en zussen wonen in Nederland.

Gezien het zwaartepunt van de familiale en sociale relaties van mevrouw zich dan ook overduidelijk in Nederland situeert en zij weinig of geen banden met België heeft wijst dit op een België-route.

Het is duidelijk dat betrokkenen enkel en alleen naar België verhuisd zijn omdat de regels inzake gezinshereniging strenger zijn in Nederland dan in België. Mevrouw verklaart bovendien dat ze in Zwijndrecht zijn beland omdat meneer in Nederland uitgeprocedeerd is.

Samenwoning: De politie heeft 6 keer geprobeerd om een onverwachte samenwoningcontrole uit te voeren.

Telkens waren betrokkene niet thuis.

Wanneer de politie na het verhoor van betrokkenen alsnog een woningcontrole uitvoert stellen zij vast dat de ijskast zo goed als leeg is.

Gezien mevrouw tijdens de week in Nederland verblijft is het opmerkelijk dat ook meneer nooit kon worden aangetroffen.

Het huurcontract werd bovendien afgesloten door mevrouw en een vriend van meneer.

Men kan zich dan ook de vraag stellen of betrokkenen daadwerkelijk in het appartement verblijven en samenwonen.

Getuigenverklaringen: Door betrokkenen worden klaargemaakte getuigenverklaringen bijgebracht die door familie/vrienden enkel nog moesten worden ingevuld. Deze verklaringen zijn niet objectief en vormen geen bewijs van een duurzame relatie."

De Dienst DVZ volgt het negatief advies van de Procureur.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 47/1, 1° en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt:

"9.1.1. Geschonden bepalingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dit betekent dat betrokkene in staat moet zijn te kunnen begrijpen waarom tegen hem een bepaalde beslissing werd genomen.

Daarom moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Titel II, hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet kent aan Burgers van de Unie (artikel 40 VW) en aan hun familieleden een afwijkend verblijfsstatuut toe. Dit verblijfsstatuut is eveneens van toepassing op volgende familieleden van de Unieburger :

Artikel 40bis Vw §2, 2° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd o.m. de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Ook aan "andere familieleden" van een Burger van de Unie wordt een afwijkend en voordelige verblijfsstatuut toegestaan, meer bepaald :

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie wordt beschouwd o.m. de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° .

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Artikel 1476quater van het Burgerlijke Wetboek geeft aan de ambtenaar van de burgerlijke stand de bevoegdheid om te weigeren de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers te vermelden, indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde (schijn) situatie.

(...)

9.1.3.2.1. Onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker?

Het tweede gedeelte van de bestreden beslissing beperkt zich er toe het negatief advies van het Parket aan de Ambtenaar van de Burgerlijke stand inzake de registratie van wettelijke samenwoning van partijen te hernemen. De DVZ voegt hieraan toe: "De Dienst DVZ volgt het negatief advies van de Procureur".

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 1° Vw:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;"

Artikel 47/3 bepaalt in §1:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

In het administratief dossier dat verzoeker inmiddels mocht bekomen, zitten volgende stukken ten bewijze van de relatie van partijen :

- Foto's religieuze ceremonie die werd georganiseerd om hun relatie te officialiseren ten overstaan van familie en vrienden
- Foto's van het koppel samen in Antwerpen, op uitstap in Brussel en met familie van mevrouw S. (...) die in Nederland wonen
- Foto's in Nederland, Egmont aan zee, Heerhugowaard waar mevrouw S. (...) woonde
- Foto's van het koppel in familieverband, met kinderen van de zussen van mevrouw S. (...), met de ouders van mevrouw S. (...), ter gelegenheid van feesten
- Mevrouw S. (...) met de dochters van verzoeker die allen nog in Marokko wonen
- Getuigenverklaringen van familie en vrienden die bewijzen dat het koppel gekend is en al sinds mei 2014 samenwonen in België
- Bewijzen dat er een kinderwens is: aanvraag fertiliteitsbehandeling in UZA Antwerpen eind 2014 + ziekenhuisfacturen
- Factuur van Hotel Dream in Amsterdam 2012
- Verklaringen van dokter J.A. (...) verklarende dat ze het koppel als dusdanig kent en dat ze samen op consultatie komen (2014-2015)

Deze stukken bracht verzoeker binnen op het gemeentebestuur van Zwijndrecht en werden aan de DVZ overgemaakt op 28.10.2015.

- het dossier bevat niet het advies van de Procureur des Konings te Antwerpen, en evenmin het onderzoeksdossier van de Procureur waarnaar wordt verwezen.

Evenmin vermeldt de bestreden beslissing welk standpunt de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand heeft ingenomen: heeft deze het negatief advies van de Procureur des Konings gevolgd en de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd of heeft deze het negatief advies van de Procureur des Konings naast zich neergelegd en vooralsnog de verklaring van wettelijke samenwoonst geregistreerd? Deze bepaling is echter van essentieel belang om te weten of verzoeker al dan niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 40bis dan wel van artikel 47/1 Vw (cfr supra).

In zoverre de DVZ zich enkel baseert op een negatief advies van de Procureur des Konings (niet gevoegd in het dossier), en bij het nemen van de bestreden beslissing er blijkbaar geen rekening werd gehouden met de stukken die door verzoeker werden neergelegd - of dit blijkt althans niet uit de bestreden beslissing - is de beslissing dan ook in feite gebrekkig gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een onderzoek, laat staan een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

De feitelijke en juridische overwegingen die de bestreden beslissing verantwoorden dienen duidelijk in de beslissing te worden vermeld zodat verzoeker in staat kan zijn te begrijpen waarom in zijn hoofde de bestreden beslissing is genomen.

De bestreden beslissing geeft geen juridische en feitelijke overwegingen die aan de deze beslissing ten grondslag liggen. Nergens in de bestreden beslissing zijn er feitelijke overwegingen die de beslissing verantwoorden. De bestreden beslissing neemt enkel het advies van de Procureur aan de ambtenaar van de burgerlijke stand in het kader van de registratie van wettelijke samenwoning van partijen, over.

Nergens uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de stukken die verzoeker heeft overgemaakt onderzocht zijn en een invloed hebben gehad op de beslissing.

Behalve een citaat met het advies van het Parket bevat de bestreden beslissing geen juridische en feitelijke overwegingen die de bestreden beslissing verantwoorden. Er wordt ook niet gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken het advies van het Parket volgt. Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom in zijn hoofde de bestreden beslissing is genomen.

De bestreden beslissing schendt de uitdrukkelijke motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

(...)"

2.1.2. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

"(...)

- Affectieve relatie

Verzoeker onderhoudt een affectieve relatie met mevrouw S. (...)sedert zes jaar. Ze wonen bijna twee jaar samen en vormen een duurzame levensgemeenschap. Om dit aan te tonen zijn talrijke foto's voorgelegd als bewijsstukken van de relatie. De familie en vrienden van partijen hebben bovendien meerdere verklaringen afgelegd waarbij zij hun relatie onderschrijven. Partijen hebben een duidelijke kinderwens. Mevrouw S. (...) is zwanger geweest van verzoeker, maar heeft in april 2015 een miskraam gehad. Zij zijn heden bezig met een fertiliteitsbehandeling.

(...)"

2.2.1. De verwerende partij antwoordt met betrekking hoger geciteerd onderdeel van het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 47/1, 1e van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet;*
- machtsoverschrijding juncto art. 1476quater BW.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht besloten heeft tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

(...)

Verder voert verzoekende partij in een tweede onderdeel aan dat de beslissing in feite gebrekkig zou zijn gemotiveerd, nu het advies van de procureur des Konings wordt overgenomen en dit advies zich niet in het administratief dossier zou bevinden. Verder zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden hebben met de stukken die verzoekende partij zou hebben overgemaakt.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het advies van de procureur des Konings zich weldegelijk in het dossier bevindt. Verweerder kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij uit nog kritiek op het feit dat het dossier van het openbaar ministerie niet in zijn geheel werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De kritiek van de verzoekende partij is niet dienstig. Het feit dat het volledig dossier van het openbaar ministerie niet werd toegevoegd aan het administratief dossier, betekent niet dat de inhoud van dit dossier, zoals aangehaald in het advies van het openbaar ministerie, niet zou bestaan. Een dossier van een openbaar ministerie, bestaande uit processen-verbaal opgesteld door de politie in opdracht van het openbaar ministerie, kan ten andere niet worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zie in die zin:

“De Raad stelt vast dat een administratief verslag van de politie van Zaventem in het door verweerder neergelegde administratief dossier is opgenomen. In dit verslag wordt aangegeven dat verzoeker op 16 juni 2014 werd aangetroffen te Zaventem naar aanleiding van een vechtpartij/opzettelijke slagen en verwondingen en dat een proces-verbaal werd opgesteld met nr. HV.5517.003837/2014. Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie inzake het toebrengen van slagen en verwondingen niet correct zou zijn. Het bestaan van voormeld proces-verbaal, waarvan het nummer bekend is, wordt door de politiediensten die het opstelden immers bevestigd. De Raad merkt tevens op dat artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de door verzoekende partij vermelde feiten, tenzij deze kennelijk onjuist zijn, als bewezen dienen te worden geacht indien verweerder nalaat het administratief tijdig neer te leggen. In voorliggende zaak werd het administratief dossier met daarin het administratief verslag van de politie van Zaventem evenwel tijdig neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van deze wetsbepaling. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet aangeeft dat hij in andere omstandigheden werd aangetroffen dan deze die zijn vermeld in voormeld politieverslag, zodat hij bezwaarlijk kan verwachten dat de Raad andere feitelijke vaststellingen dan deze die in het administratief dossier zijn opgenomen als bewezen zou beschouwen. Tevens moet worden geduid dat het gegeven dat het proces-verbaal met nr. HV.55.L7.003837/2014 niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. Verweerder merkt in dit verband in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de politiediensten hem geen afschrift van dit proces-verbaal mogen overmaken en hen slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker zelf had voorts ruimschoots de tijd om de procureur des konings te verzoeken om kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent de feiten die op 16 juni 2014 werden vastgesteld door de politie te Zaventem. Er is dan ook geen reden om de behandeling van voorliggend beroep uit te stellen.” (R.v.V. nr. 132.123 van 27 oktober 2014)

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris daarnaast nog uitdrukkelijk diende te motiveren over de beslissing die door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd genomen.

Er kan niet worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek, nu uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het advies van het openbaar ministerie heeft gevolgd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris is er ten andere niet toe verplicht in het kader van een onderzoek van een aanvraag op basis van art. 47/1 Vreemdelingenwet een beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand op te nemen in de motieven van haar beslissing. De kritiek van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden met de stukken die zij zou hebben overgemaakt, laat verweerder gelden dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de stukken van verzoekende partij op hun waarde werden beoordeeld.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat hij van oordeel is dat de relatie door minstens één van beide partners louter wordt aangegaan om verzoekende partij een verblijfsrecht te verschaffen, en geen duurzame relatie betreft, motiveert zij daarmee immers op een impliciete doch zekere manier dat de stukken die worden voorgelegd geen afbreuk doen aan het feit dat de intenties van verzoekende partij niet gericht zijn op de opbouw van een duurzame relatie.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

(...)"

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking hoger geciteerd onderdeel van het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig zou hebben gehandeld, door de bestreden beslissing te baseren op een advies van het openbaar ministerie. Het feitelijk bestaan van dat advies zou niet bewezen zijn. De motieven van de motieven van dit advies zouden niet zijn bewezen. Verder uit verzoekende partij concrete kritiek op de motieven van dit advies.

Nopens de materiële motiveringsplicht laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Ter zake vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende:

"(...)."

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft, nu verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht mocht verwijzen naar het advies van de procureur des Konings, nu deze inmiddels een gedegen onderzoek had gevoerd of er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat er sprake is van een schijnrelatie. De overname van de motieven van het advies van de procureur des Konings maakt aldus geenszins een schending van de zorgvuldigheidsplicht uit, en dit in het licht van de vaststelling dat de gemachtigde van de Staatssecretaris eveneens in het kader van art. 47/1 Vreemdelingenwet dient te onderzoeken of er al dan niet sprake is van een duurzame relatie.

(...)

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bovendien geen precedenterwaarde.

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift verder voor dat zij sedert zes jaar een affectieve en duurzame relatie zou onderhouden met mevr. S. (...). Zij wijst ter ondersteuning van haar beweringen op volgende stukken:

- foto's die het bewijs zouden vormen van de duurzame relatie;
- bewijs zwangerschap van mevrouw S. (...) in april 2015;
- bewijs van een fertiliteitsbehandeling.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft de intenties van verzoekende partij en haar partner uitvoerig besproken in de bestreden beslissing. Hierbij heeft hij zich gesteund op de motieven van het advies van de procureur des Konings.

Het advies van de procureur des Konings werd gesteund op de volgende motieven:

- precair verblijfsrecht van verzoekende partij;
- onduidelijk relatieverloop;
- gebruik van de België-route;
- geen bewijs van samenwonen;

- subjectieve getuigenverklaringen, opgesteld op vraag van verzoekende partij en mevr. S. (...) zelf.

Op basis van deze motieven kan geenszins worden ontkend dat er in casu sprake is van een schijnrelatie.

Door te motiveren dat de intenties van verzoekende partij niet gericht zijn op de uitbouw van een relatie, geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris op een impliciete doch zekere manier aan dat de stukken voorgelegd door verzoekende partij niet kunnen worden weerhouden, nu zij berusten op een relatie die voor de schijn wordt aangehouden.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat het proberen krijgen van een gemeenschappelijk kind geenszins betekent dat er sprake is van een duurzame relatie.

Zie ook:

“De bepaalde, gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens aangehaald in het negatief advies van de procureur des Konings en in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand staan vast en strekken tot het bewijs van het feit dat appellanten op dat ogenblik met het voorgenomen huwelijk manifest geen duurzame levensgemeenschap beoogden, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel voor appellant nastreefden. (Art. 146bis BW). Niettemin moet worden vastgesteld dat appellanten thans voorhouden dat uit hun stabiele relatie twee kinderen zijn geboren. Een DNA-fingerprinting is een aangewezen onderzoeksmiddel om na te gaan of die beide kinderen inderdaad verwekt werden in de relatie van appellanten, zoals zij thans voorhouden. Zij verklaarden zich bereid om deze onderzoeksmaatregel te ondergaan. Bovendien lijkt het aangewezen om het Openbaar Ministerie te verzoeken een politieel onderzoek te laten doen naar de actuele toestand waarin appellanten zich bevinden en/of zij op een duurzame wijze samenwonen en een gezin vormen, nu enkel het hebben van gemeenschappelijke kinderen op zich niet bewijst dat de ouders een duurzame levensgemeenschap vormen of beogen te vormen en daarbij de begeleidende omstandigheden niet zonder belang zijn.” (Antwerpen 27 april 2011, T.Vreemd. 2011 (samenvatting), afl. 3, 286)

Verder stelt verzoekende partij dat de bewering dat verzoekende partij en haar partner weinig over elkaar of elkaars familie weten, volledig onterecht is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft echter -volledig terecht- het volgende gesteld:

“Weinig kennis van mekaars personalia en kennismaking met mekaars familie: mevrouw geeft in haar verhoor een foutieve geboortedatum van meneer op.

Ondanks het feit dat de vader van meneer in Frankrijk woont heeft mevrouw hem nog nooit ontmoet. Tegenstrijdige verklaringen: Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af. Zo zouden ze volgens meneer in het Nederlands met elkaar communiceren en volgens mevrouw in het Berbers.

Ook verklaringen over het eerste huwelijk van mevrouw lopen uit elkaar.”

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij op fundamentele punten er niet in slaagde gelijklopende antwoorden te geven, wat aantoont dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de oprechtheid van de voorgehouden duurzame relatie.

(...)

Verzoekende partij acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de motivering zich zou beperken enkel te verwijzen naar een advies van het Parket.

Verzoekende partij houdt verder voor dat er in casu geen sprake zou zijn van een België-route. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft echter volledig terecht het volgende vermeld in zijn bestreden beslissing:

Belgiëroute: Mevrouw woont dan wel officieel in Zwijndrecht, doch zou enkel in het weekend in Zwijndrecht verblijven.

Tijdens de week verblijft mevrouw in Alkmaar waar zij nog steeds staat ingeschreven en waar zij ook werkt. Ook haar ouders, broer en zussen wonen in Nederland.

Gezien het zwaartepunt van de familiale en sociale relaties van mevrouw zich dan ook overduidelijk in Nederland situeert en zij weinig of geen banden met België heeft wijst dit op een België-route.

Het is duidelijk dat betrokkenen enkel en alleen naar België verhuisd zijn omdat de regels inzake gezinshereniging strenger zijn in Nederland dan in België. Mevrouw verklaart bovendien dat ze in Zwijndrecht zijn beland omdat meneer in Nederland uitgeprocedeerd is.

Samenwoning: De politie heeft 6 keer geprobeerd om een onverwachte samenwoningstcontrole uit te voeren. Telkens waren betrokkene niet thuis.

Wanneer de politie na het verhoor van betrokkenen alsnog een woningstcontrole uitvoert stellen zij vast dat de ijskast zo goed als leeg is.

Gezien mevrouw tijdens de week in Nederland verblijft is het opmerkelijk dat ook meneer nooit kon worden aangetroffen.

Het huurcontract werd bovendien afgesloten door mevrouw en een vriend van meneer.

Men kan zich dan ook de vraag stellen of betrokkenen daadwerkelijk in het appartement verblijven en samenwonen.

Uit het geheel van deze feitelijke omstandigheden blijkt onmiskenbaar dat verzoekende partij en haar beweerde partner zich enkel in België zijn komen vestigen om aan de strengere Nederlandse wetgeving inzake gezinshereniging te ontsnappen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht aldus terecht dit argument aanhouden om te besluiten dat er in casu geen sprake kan zijn van een duurzame relatie. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing onder meer inhoudelijk, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en de middelen vanuit dat oogpunt zullen worden onderzocht. Tevens meent zij dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door geen rekening te hebben gehouden met alle stukken die door haar werden voorgelegd ter staving van haar relatie met haar Nederlandse partner.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daargelaten de vraag of familieleden die vallen onder de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet worden uitgesloten van de toepassing van de artikelen 47/1, 1° en 47/2 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar relatie onder meer stukken voorlegde van het UZ Antwerpen waaruit blijkt dat zij met haar partner een fertiliteitsbehandeling volgen, hetgeen wijst op een kindwens van hen beiden.

Ondanks het feit dat deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt en zij zich in het administratief dossier bevinden, dient de Raad samen met de verzoekende partij vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij mee in rekening werden genomen bij het nemen van deze beslissing. Dit stuk zou kunnen cruciaal zijn in de beoordeling van het al dan niet duurzaam karakter van de relatie en kan invloed hebben op de aard van de relatie. De verwerende partij kan zich dan ook niet vergenoegen met te stellen dat een impliciete afwijzing van dit stuk uit de bestreden beslissing blijkt. Indien zij dit stuk niet afdoend als bewijsmiddel acht dient zij dit te melden in de bestreden beslissing, wat in casu ontbreekt.

De verzoekende partij voert terecht aan dat niet met alle stukken die door haar werden aangebracht rekening werd gehouden, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing, zodat de motiveringsplicht is geschonden.

Deze vaststelling heeft de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN